

הפעם מתעוררים בזמן

מאת משה פייגלין

יא' אב, תש"ע
" יולי, 10'

ישבתי בחדר ההמתנה של המוסך. המזגן במכונית קרס תחת מתקפת יולי חם. יהודה המוסכניק, שהבין שאני בדרך לבית החולים - עשה לי טובה וטיפל בעניין בו במקום.

" תסלח לי, אתה לא במקרה פייגלין" - שאל איש נחמד שהמתין לידי.
"כן - נעים מאוד"

"אכפת לך אם אשאל אותך שאלה?"
"שאל. אולי תהיה לי תשובה."

"אתה באמת קיצוני ומסוכן כמו שאומרים שאתה?"
לך תענה על שאלה כזו. מה הוא מצפה שאומר - שאכן אני קיצוני ומסוכן?
"אולי תסביר לי מה זה אצלך קיצוני כדי שאוכל להשיב"

"תראה - לפני ההיתנתקות, הגיעו אלינו למושב 'קדימה', חבר'ה מגוש קטיף וביקשו להסביר את העמדה שלהם". "אמרתי להם תיכנסו - בשמחה - והם באמת שמחו כי לא כל אחד התלהב להכניס אותם לסלון שלו". "הם הסבירו בסך הכל בסדר - עד שאמרו שגם עבר הירדן המזרחי זה שלנו - אז הם איבדו אותי, כי הבנתי ששום דבר לא ישביע אותם - גם אם כל הערבים יקומו וילכו, הם עדיין ירצו יותר, זה נקרא אצלי קיצוני".

"אני נאמן לכל ארץ ישראל בגבולותיה המתוארים בתנ"ך" - השבתי לו. "אני לא חושב שאנו צריכים כיום ליזום מלחמות כיבוש מעבר לירדן, אבל צריך להיות ברור ש'זו ארצנו/ ובמידה ויפלו לידנו במלחמת מגן חלקים מתוכה, - תוחל עליהם הריבונות הישראלית - כמו שעשינו ברמת הגולן. צריך לחוקק חוק שבות לקרקעות. זה - אגב - גם יביא שלום כי לערבים יהיה מה להפסיד ממלחמות"

"אני חושב שנכון היה לסגת מגוש קטיף רק שצריך היה להגיב בעוצמה רבה ברגע שהם פתחו באש, אמר האיש."

"מה החלום שלך?" - ניסיתי להעביר את האיש לפסים יותר מהותיים - "מה אתה מנסה בסופו של דבר להשיג?"

"אני לא מאמין שיהיה איתם שלום, אבל אפשר להגיע לסוג מסויים של רגיעה אם לצד הנסיגה תהיה גם נחישות".

"כלומר החלום שלך הוא רגיעה - או סוג כל שהוא של שלום, " אמרתי לו. "אז למה לא באוסטרליה? או ניוזילנד?"

"לא לא" אמר האיש. "אני מאמין שזה המקום שלי בגלל ההיסטוריה שלנו ואני לא מתכוון לוותר עליו. אבל מה אני צריך את שכם? אתה רוצה להגיד לי שאתה רוצה לחזור לעזה? מהמקומות שבהם יש ערבים אני מעדיף לצאת."

ניסיתי להפריך את טענותיו, דיברתי על כך שבגליל יש רוב ערבי, הראיתי ששאלות של רוב ומיעוט מעולם לא מנעו מהערבים להילחם בנו, ונגררתי לדיון מתיש. כל העובדות היו לצידי. הראיתי כיצד הוא הולך שולל עד היום וכיצד למרות שהנחות היסוד שלו כבר התפוצצו בפניו פעמים רבות, הוא ממשיך לדבוק בהם. "מדינת ישראל מאבדת במהירות את זכות קיומה על פני הגלובוס, שרים בכירים מבוקשים בערי המערב בעוון פשעי מלחמה - וכל זה אחרי שגרשת שמונת אלפים יהודים מביתם ומסרת את כל חבל עזה לערבים. מה זה אומר על הקונספציה שלך?" שאלתי.

"אני חושב שאם נייצר להם תנאי חיים טובים, הם ילדו פחות ילדים ויפסיקו לחרחר מלחמות", השיב איש שיחי.

אדם נוסף הצטרף לשיחה וטען בלהט שמחצית האוכלוסיה בארץ היא ערבית. אמרתי לו שמספר הערבים ביו"ש הוא 1.4 מליון והוא טען שיש איזה פרופסור עם נתונים גבוהים בהרבה. אני נפלתי בפח וצללתי עם השניים אל ים הפרטים. כי באמת מה זה משנה אם יש מליון ערבים או עשרה מליון. ברגע שויתרתי על שאלות המהות, הפסדתי - משום שגם אם הנתונים שבידי מדוייקים לחלוטין, הם משרתים את הנחות היסוד שמולי. אם הויכוח הוא על כמה ערבים יש כאן – זה אומר שהכרעת הבעלות היא עניין כמותי, לא איכותי. ברגע שנגררתי לויכוח ההוא, ויתרתי על האמת היהודית וניסיתי להוכיח את דרכי על פי ערכי יסוד דמוקרטיים ואחרים. שם – גם אם העובדות לצידי, את הדבר החשוב ביותר כבר הפסדתי – את התשתית הערכית שלי.

"האוטו מוכן", הודיע יהודה, והושיט לי את המפתחות. הבחור ממושב 'קדימה' והאיש שהצטרף אליו עוד ניסו להוסיף ולהתווכח – אבל אני כבר הייתי בדרכי החוצה בתחושה של החמצה. שוב התחוויר לי שלעובדות אין שום משמעות. הנחות היסוד של הציבור בישראל עודן הנחות היסוד של אוסלו. הוא אמנם ימני יותר אך אין לכך כל משמעות. במגרש התודעתי עליו הוא נמצא אין למציאות כל משמעות. כל עוד לא הצלחנו להעביר את הציבור למגרש תודעתי אחר, ניתן יהיה למכור לו את אוסלו ג' ד' ו-ה'.

מאוחר בלילה, כשחזרתי ליישוב, קידם אותי שלט של מועצת יש"ע: "הפעם מתעוררים בזמן."